

מסורת הש"ס

(א) יומא קט: מגילה כד.
(ב) יומא פ, (ג) שס ע"ש,
(ד) נכרסות ג, (ה) מגילה
(ו) יומא פ, (ז) יומא פ,
(ח) ד"ל, (ט) שס, (י) יומא
כג, (יא) שס טז, (כ) יומא
ק: כריתות ד, (ל) עירובין
ו: כה, (מ) שמוח ע"ז,
(נ) נכרסות י, (ס) פ'
מוספת כ"ב ג: ד"ה כל
דלמר וכו' השגו על ה'
(ע) נדכרסין פ, (פ) ק"ל כבד
שפיעין, (צ) ד"ל, (ק) פ'
מ"ט ד"ה עשר,

תורה אור השלם

1. ויקראו ב' לפני מלכו
הואו ב' שער תמים מן
האזו ב' מנחיתו רחום
נגד וקתשים וקתשים
ותבשנים ואזן ב' תם
אל ספר התורה:
נחמה ב' 2
2. ויצו משה אהרן
לאמר מקח שבע שנים
במעני שן שבעה בת
קדש: דברים א' 3
3. שום תשים ארץ מלך
אשר יכיר י' אלדו י'
מקרב ארץ תשים השם
אל תוכל לתת
עלך שם כפי אשר לא
אףך הוא: דברים י' 4
4. דברים א-ו 1
5. דברים י-ט 1
6. דברים י-יבא 1
7. דברים י-כנכ 1
8. דברים י-טכט 1
9. דברים י-דכ 1
10. דברים כ 1
11. במדל ב' ישראל
לזאת את פני יקה
אלדו מקום את
יכר תקרא את התורה
הואת נגד ב' ישראל
אזקד: דברים א' 11

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה של רגלים
וסי' תחת ברכת מחילת
כפ"ל ותיבת של נמחק:

גליון הש"ס

רש"י ר"ה אחינו אתה
שאמו מישראל. ע"י ב"ק
דף פח ע"א וע"י מהרש"א
במ"א דע ב"ב:

לעזי רש"י

אלמבר"א [אלמינבר"א].
בימה.

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

ויקרא' לו'. בספר עזרא כח. קמ"י מיהא לרבנן בעורה היו קוראים: 'מסני' כדפי' שלא יספוק התורגמן הוא. שפרשת שור או כשנ"ס קרובה לפרשת אחרי מות' ולא גמר התורגמן לתרגם עד שזה רואה אך בעשור ומתחיל לשמסקין זה: ועד כמה מוליגין. נביא: כאן

בענין אחד. מדלגין בתורה כגון
ממתי דמריהו בענינא דיה"כ ויניהו
הילכ מדלגין כדאי שכל יפסוק
דברימא דקמני דלפי' כדאי שכל
יפסוק מורגמן אין מדלגין כשי עניין
זה בענין יום הכפורים זה נ"ל אם
אין הן אלא פסרה אחרת שאין הלז
סאה נמשך אחר ענין אחד ממנה
ללא ממנו (שמעו ולהעין דברי ענין
אחר הלכ מורה שהמאות תליות זה
ומשמיעין אותה לגבור ופסוק אחד
שלא יצין בו הוא סוכה ועודר עליו
וכן מקיימו וזה מורה על כך
לכן אין מדלגין מענין לענין ואפי'
אין המורגמן מפסיק אבל כגדא
ספיר דמי: והספיר: ביחודא:
וכגדא כשי עניין. וכל שכן בענין
אחד: וכגדא על שנים שער
מדלגין. מנצוה לחברתה דכוליה
חד ספרא הוי: מופך הספר להפלתו.

תתפרע: וכל כך נחמץ. שלף נחמץ
לפס: שלף והולחץ לפס. שלף יחמרו
פרשה שלף קורא על פה מילה כחונה
בו וספר משוכס הוא: משום פגמו.
כל ספר חורה לשון שלף יחמרו
נחץ בו פסול: בעניינו של יוס.
פרשה שלף אחת שם על קדר פרשיות
המורה: סדר השאר פסלה. זו היא
שם צרכה אחת ובו חפלה מחנה רנה
ובקשה שעמן כך: לקרא ואילך.
לחחר עממך גדול לקרא פרשה
צברכותיה כל אחד מן הכוזב מביא
ספר חורה מביאו לעמוד דקסבר
ואין עירבו והולחץ ליום הכפרים
ואין ממי ירושלים לחמיהם ועלו
כלילה ומעמדן את כולה: להפאות
חוחו. של קים ויחיו לחמך מר (ויז)
צד: זה אלי ואנוהיה התנחל לפניו
במות כס"ח נחא צלית נחא:
מתני' בשמיני נגמרה פריך
בשמיני ס"ד ה' אחרת במנחם י"ט
הראשון ומשנין אימא בשמינית
במנחם שביעית בקיכות שבתחילת
שנה שמינית: כיסא. אלתמבר"ל
שנאמר מקץ שבע שנים. בקוף שבע
שנים ואותה קריה על ד' מנח היא
בדמיה כסברי פפרשה המלך' את
משה המורה הורח את קורין ביום
הקבל אלף במשנה תורה: וקורא יושב.
וקורא צדיקה: אגריפס הפלג. מלך
ישראל היה מורעו של הורדוס והוא
שחבר בזה"ש פס' צדיק: וגו' ענינו

דמעות. שהמקרה הזה פוסלו מן המלכות: **אחינו אפס.** * (ש"אמל)
והיה אם שמוע. ע"י דילוג ושםס מדלג לעשר תפטר ומשם מדלג וקורד
מקדש. ש"ע קבלת מלכות שמים והיה אם שמוע קבלת עול מזאת כדל
ומשמע לדביר עשר תפטר י"י ככלה שפי שיהא ו"ל אח"י ומ"י
לפי שער ל"י ככלה קורא ת"ל אלד ש"ל להפסיק במעשרות ואח"י
המורגמן אין למתן תורגמן ואין מתרגמן (אחריו): **ברכות ש"ג מנכר.**
ברכות: **המלך מנכר.** אחר קריאתו: **של גלגל.** מקדש ישראל והו
כל הדימין הללו מקד שנת המעטות ושמעין הד הסוכות ובוועד: **ינימו**
ואפי' דלל המרמי כבטיטם שלל שנת ובוועד עד לאשר שבע שכיבוט ו"ל
קודם ר"ה של שמינית דלל מקד שבע כסוק שנת שמעון: **מרים שפא.**

צריכה. שיהא צריך לחזור ולבדוק (שם). כתיקון. כמו שאלו אומרים אותן בתפלה (שם). השאר בעלי שטרות להתנאות במזלם, שנאמר זה אלי ואנוהו, התנאה לפניו במזלם, לולך נאה ספר ת

מז.

עין משפט
נר מצוה

עבד א מ"י פייב מהל'
חפלה הלכה ח יג
שמג עשין יט טוש"ע א"ח
סיתן קמד טע"ף א'
עבד ב מ"י שס הל' יג

[illegible]

NE ע מ"י שס סל' ד:
SE פ מ"י שס סל' ג:

מוסף רש"י

[illegible]

כתב רחמנא בנא הסוכות. מימא השמא דכמינ בנא הסוכות
במועד למא לי ועוד לא ליכתוב אלא מקץ שבע שנים שנת
השמיטה בנא כל ישראל ליראות ואנא ידענא דלאו היינו מר"ה
דלא אינא באים ליראות ו"ל אם כן הוה אמיינא בנא המצות להכי

אזטרערן צוג הסוכות מ׳וה צמועד
לא הוה ל׳רץ ונראה דלה׳ אזטרערן
משום דבבא כל ישראל ליראות משמל
מחלחלהא דמועד י׳וה ראשון קטמל
צמועד דמשמע צמון המועד ואהני
בבא כל ישראל דמשמע מחלחלהא
דמועד כל ציוס ׳ו או ציוס ׳ג אלא
צמועא י׳ו׳ט הראשון אכל פ׳ רש״י
צמוה דפ׳ דמהי טעמה ציוס ט״ו
ראשון לא דמיקון צימה אינה דוה
י׳ו׳ט ציון דגזירת הכתוב לקרות
מחלחלהא דמועד יקראו בלא צימה
מגלן דצימה מעצבה להי מצמבר
דפ׳ ונראה דהי ציון הציומה מע״ט
ציון של פקדים ובמגלו של מועד לא
הי עושין שום ציון אלא מקימין אותה
ומצמברין הפקדים יחד ואם לא בנו
אותה מערב י׳ו׳ט נראה דציומה לא
הי דוה אפילו חולו של מועד:
מגלו

א"ר הונא בר יהודה א"ר ששת ילפי שאין גוללין
ואתרינא וליקרי רב הונא בר יהודה אמר מ'שום פנמו
ש אמר ב'לפי מ'שאין מברכין ברכה שאינה צריכה ומי
רבי יצחק נפחא ר"ח טבת שחל להיות בשבת מביא
תחת מעניינו של יום ואחת של ר"ח ואחת בשל
תלתא סיפרי ליכא פגמא להד גברא בתרי סיפרי
ליה שמנה ברכות כו' י"ת"ר מ'מברכין על התורה
ועל העבודה ועל ההודאה ועל מחילת עון כתיקנן
ועל הכהנים פנני עצמן על ישראל פנני עצמן ועל
והשאר תפלה: י"ת"ר השאר תפלה תתנה רנה
צריכין ליושע וחוטם בשומע תפלה מכאן ואילך
ספר תורה מתוך ביתו וקורא בו וכל כך למה כדי
מ'מתני' פרשת המלך כיצד מוצאי יו"ט הראשון של
עית 'עושין לו כימה של עץ בעזרה והוא יושב עליה
ים במעוד וגו' חזן הכנסת נוטל ס"ת ונותנה לראש
תתנה לסגן והסגן נותנה לכהן גדול וכ"ג נותנה למלך
וקורא ויושב אנריפ המלך עמד וקבל וקרא עומד
ניע ילא תוכל לתת עליך איש נכרי ולעו עיניו מלכות
ירפס אחינו אתה אחינו אתה וקורא מתחילת ד'אלה
שמוע והיה אם שמוע עשר תעשר כי תכלה לעשר
ת וקללות עד שגומר כל הפרשה ברכות שכהן גדול
תך אותן אלא שנותן של רגלים תחת מחילת העון:
תך אימא בשמינית וכל הני למה לי צריכי דאי כתב
א גימט מהשתא ואע"ג דלא מתרמי בשמיטה כתב
בב רחמנא שמיטה ה"א בסוף שמיטה כתב רחמנא
ה"א מריש שתא כתב רחמנא בתו סככות ואי כתב
א מינא אפי' יו"ט אחרון כתב רחמנא ייבוא כל ישראל
מאתחלתא

ישראל: וקורא מחמילת אלה הדברים עד ששם. שזואחמק: ושמה
 מי חכלה לעשר זכרות וקללות ומשם חזר למפרע וקורא אשימה עלי
 כפ' שני דזכרות (דף ג.) וכן ברכות וקללות קבלת ברייתו של מורה
 שם ענינו להפסדח תרומות ומעשרות ואע"פ שפרשה המלך מפסקת
 אות פריש המלך ואי משום דיש דילוג בתורה שצריך (שגל) לפסוק
 ה"כ אחר מקור פריש כדלמך (יחא חק: ונלעיל מ:). מנכך עליה שמוה
 ים מנכך חתם (ה) זכרות של מחמילת העון שצ"ו: **נב' לריב.**
הששט. משנת ארבעים והלאה שבערבות מואב נאמרה פריש וז'
 שחילקו כדלמך (בקיודשוין) (דף מ: [ערכין]) (דף ק: [בסוף שמיטה].
 וזלן נקראו מועד כדכתיב (ויקרא כג) אלה מועדי ה' וחקשיב גמי ר"ה:
 מחמילת

ולזה, השגיחה נמשכה, כך היא מחנה רינה ונקטה כ' (שם). להראות חזונו לרבים. להראות
 נאה בלגף נאה בדיו נאה בלגלר אוחן, ומעבר יום הכפורים הניחום שם (שם). בימיה, כעין מ

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones